

РЕШЕНИЕ

№ 2601

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3390** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба от адвокат Т. И., като пълномощник на С. Х. – гражданин на К. острови, против ЗАПОВЕД, рег. № 5364з-489/15.03.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“- МВР, с която, на основание чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ е продължен срокът на принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, до отпадане на пречките и създаване организация за изпълнение на наложената спрямо лицето ПАМ „връщане до страната на произход“.

Жалбоподателят не се явява. Представяван е от адвоката, който: поддържа жалбата; не ангажира нови доказателства, различни от тези, съставляващи административната преписка; твърди материална незаконосъобразност на оспорената заповед, като счита, че административният орган не полага усилия, считано от м. 11, 2020 г. да изпълни ПАМ „връщане“, с оглед на което чужденецът следва да бъде освободен незабавно.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата, с доводи за правилност и законосъобразност на заповедта; претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ - ГРАД приема по същество следното.

В административната преписка са налице данни за това, че: гражданинът на К.

острови (Ислямска федерална република на К. острови) С. Х. (женски пол) е била настанена в СДВНЧ – Любимец на 18.09.2020 г., със Заповед, рег. № 4379ОЧ-298/18.09.2020 г. на заместник - началник ГПУ „К.“, като мярка за обезпечаване изпълнението на издадена от същия Заповед, рег. № 4379ОЧ-297/18.09.2020 г., с която на чужденеца е наложена ПАМ „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“; с оспорваната и предмет на настоящото дело Заповед, рег. № 5364з-489/15.03.2021 г. на директорът на Дирекция „Миграция“- МВР е продължил срока на настаняване, считано от 18.03.2021 г., „с не повече от шест месеца“, т.е. – до 18.09.2021 г., вкл., като се позовал на Предложение, рег. № 5364з-5160/15.03.2021 г. от началника на Отдел „ПНМ-ДМ“.

Съдът преценява жалбата като процесуално допустима за разглеждане, но неоснователна.

Настаняването на С. Х. в СДВНЧ е последица от наложена по отношение на нея ПАМ „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ (Заповед, рег. № 4379ОЧ-297/18.09.2020 г.) Настаняването е на основание чл. 44, ал. 6, изр. първо, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ.

Установено е и не се оспорва от страна на жалбоподателя, че: не притежава лични документи; отказва да съдейства за снабдяването с такива, вкл. за установяване на действителната самоличност; по отношение чужденеца е приключило с отказ за предоставяне на международна закрила съответното административно производство пред ДАБ. Ответникът доказва информацията, изложена в предложението на л. 10 от делото за това, че е предприел поредица от действия, целящи да бъде изпълнена ПАМ, но по независещи от него причини, към настоящия момент такава възможност не е на лице.

Хипотезите, очертани в ал. 6 на чл. 44 ЗЧРБ, за принудително настаняване в СДВНЧ, в случай, че не е възможно ефективно прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, са идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Според ал. 8, изр. трето на чл. 44 ЗЧРБ директорът на Дирекция „Миграция“- МВР е оправомощен да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок, не по-дълъг от допълнителни 12 месеца, по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешените срок на принудителното настаняване по ал. 6. Съдът приема, че към 18.03.2021 г. чужденецът е пребивавал в СДВНЧ шест месеца, като с процесната заповед срокът е продължен до общо дванадесет месеца. Максимално допустимият срок, съгласно чл. 44, ал. 8, изр. първо и изр. трето ЗЧРБ е осемнадесет месеца. Изложените по – горе, неопровергани от жалбоподателя факти и доказателствата, представени от страна на ответника установяват, че: чужденецът отказва да се завърне доброволно в страната на произход, а предвид обстоятелството, че не разполага с парични средства и с паспорт, както и че съществува опасност да се укрие, правилно е преценено, че не са на лице основанията по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. От друга страна ответникът установява и доказва да е положил усилия, за установяване самоличността на чужденеца и за издаване на временни документи за самоличност, с оглед връщане до страната на произход. Съдът приема в

тази връзка, че до настоящия момент ответникът е положил усилия за привеждане в изпълнение на ПАМ, което е било препятствано от причини извън неговата воля, предвид отказа от страна на чужденеца да съдейства за снабдяване с нужните за извеждането му документи. От друга страна не е налице възможност, спрямо чужденеца да бъдат приложени предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като не е изпълнено изискването на чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ за внасяне лично или чрез трето лице на парична гаранция. Същевременно не се твърди на чужденеца да е осигурено жилище за пребиваване.

Тези данни налагат извода за наличие на очертаните в ал. 8, изр. трето на чл. 44 ЗЧРБ материалноправни основания, директорът на Дирекция „Миграция“ да продължи принудителното настаняване в СДВНЧ, в рамките на максимално допустимия срок от 18 месеца.

В заключение: оспорената Заповед, рег. № 5364з-489/15.03.2021 г. е: постановена от компетентен административен орган; съответства на изискванията за форма и е съобразена с коментираните по – горе материалноправни условия за продължаване принудителното настаняване на С. Х. – гражданин на Ислямска федерална република на К. острови, в СДВНЧ. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева и за неприсъждането на което, не съществува правно основание.

Водим от горното и на основание чл. 44, ал. 8, вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от С. Х. – гражданин на Ислямска федерална република на К. острови, против Заповед, рег. № 5364з-489/15.03.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“- МВР.

ОСЪЖДА С. Х. – гражданин на Ислямска федерална република на К. острови, ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: